

Viete ako sa narába s postihnutými na Slovensku? Že neviete? Ani my sme to nevedeli, až keď sme to zažili na vlastnej koži.

Prečítajte si pravdivý článok o praktikách a metódach úradníkov, ktorí rozhodujú o životoch postihnutých osôb.

Skutočný príbeh, ktorý sa stal pánovi Františkovi:

Zostal som ťažko zdravotne postihnutý na invalidnom vozíku a k svojmu prežitiu potrebujem každodennú pomoc.

V apríli 2015 som dostal po rannej toalete kolaps, odpadol som a odvtedy dobre necítim dolné končatiny, necítim spodné chodidlá a motorika tela ma neudrží bez pomoci stáť na nohách.

//

Neurológovia mi zistili, že mám centrálnu kvadruparézu, spasticitu, lézie na mozgu, zostal som na invalidnom vozíčku. Necítim si nohy od kolien dole, krúčia sa mi, nedokážem sa sám bez pomoci postaviť na nohy, ani sám bez pomoci chodiť. Musím sa vždy niečoho držať aby som nespadol.

Používanie palíc na chodenie mi spôsobovalo nebezpečné pády, nakoľko ma motorika tela neudržala a zhodila na zem. Chodidlá a končatiny sa mi bez dozoru samé vykrúcajú, musím ich pri našlapovaní kontrolovať a regulovať, aby sa mi nevyklbili.

Vo vnútri používam na presun výhradne štvorkolieskový rolátor, s ktorým prejdem od postele do kuchyne asi 6 metrov a potom si musím sadnúť, nohy ma viac neudržia. Po vonku používam na presun len invalidný vozík. Ale už aj keď som bol vo vnútri tak sa mi stalo, že som spadol, nohy sa mi natiahli, nedali sa zohnúť.

Bez pomoci som sa nedokázal zdvihnúť zo zeme, musel som počkať na zemi do príchodu pomoci. 7 decembra 2015 som podal na UPSVar žiadosť o kompenzácie, o ZŤP preukaz a žiadosť o osobnú asistenciu.

Dovtedy som chodil po rôznych vyšetreniach, absolvoval som malú a veľkú magnetickú rezonanciu, neurologické vyšetrenia, ambulantné vyšetrenia, vyšetrenia na všetky možné príznaky.

ZŤp preukaz mi síce schválili, ale len 50% postihnutia, no ešte som ho fyzicky v ruke nemal, keďže som sa odvolal voči úradníckemu rozhodnutiu, týmto odvolaním sa to všetko zrušilo a oni na nové vyjadrenie majú zasa ďalšie 3 mesiace, že vraj podľa zákona.

//

Takže celá vec sa neustále a zámerne naťahuje z úradu na úrad, na každé vyjadrenie a odvolanie čakám ďalšie nezmyselné 3 mesiace a potom zasa píšem odvolania a trvá to už veľmi dlho, nedostal som peniaze ani na kompenzáciu, nedostal som peniaze ktoré potrebujem na osobnú asistenciu, nedostal som peniaze ani na zvýšené výdavky, ani na ostatné veci.

V marci mi poslali zamietavé stanovisko a neprávom, možno zámerne ma hodnotili podľa iných úradníckych tabuliek. Tak som sa odvolal a úradníci v Bratislave teraz majú znova 90 dní na rozhodnutie. Čiže ma v plnom rozsahu poškodzujú časovým limitom, nakoľko moja asistencia potrebuje súrne výplatu, asistencia predsa memôže pracovať celý rok zadarmo, musí z niečoho žiť. Ja potrebujem súrnu asistenciu po celý deň, aby mi pomáhala zo základnými vecami, aby som sa mohol zapojiť do života.

A čo je to vlastne asistencia? Je to empatický, rozumný a obetavý človek, ktorí vám pomáha denodenne prežiť a v každej situácii vám pomôže.

Tu na slovensku je to veľmi mizerne platená obetavá práca, väčšinou času musí asistencia odpracovať zadarmo a z vlastnej empatickej osobnosti. Je zarážajúce že aj v dnešnej tak vyspelej spoločnosti máme schválené veľmi úbohé a skornatené zákony, nie sú ani v nesúlade s európskym štandardom, ale hlavne nepomáhajú postihnutým ľuďom, skôr diskriminujú a takto podobne je to cítiť i u lakárov, keď chodím po rôznych vyšetreniach..

